

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.432 van 23 mei 2000
in de zaak A. 86.557/XII-2218.**

In zake : Alda VOS,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. LENAERTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Nachtegaalstraat 47

tegen :

de Hogeschool ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. VAN CAENEGHEM,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Quinten Matsijslei 34.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Alda VOS op 6 september 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de raad van bestuur van de Hogeschool Antwerpen van 21 juni 1999 waarbij zij niet als docent is geconcordeerd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekster ook de vernietiging vordert van die beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur D. MAREEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad J. BAERT;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LENAERTS, die verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat L. MOREAU, die loco advocaat W. VAN CAENEGHEM verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van auditeur D. MAREEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feiten dienstig voor de beoordeling van de vordering tot schorsing de volgende zijn :

1.1. Verzoekster is sinds 1 september 1985 vast benoemd als leraar artistieke vakken (specialiteit : tekenen) aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten (Kask) te Antwerpen.

1.2. Door het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap (hierna : hogescholendecreet) wordt het hoger onderwijs gereorganiseerd; de instellingen voor hoger kunstonderwijs worden in de hogescholen geïntegreerd : de Kask wordt opgenomen in de Hogeschool Antwerpen.

1.3. Ten gevolge van die reorganisatie moet ook het personeel worden geconcordeerd.

Op 9 juni 1997 besluit de raad van bestuur van de hogeschool verzoekster de 'artistieke faam' niet

toe te kennen. Daardoor wordt zij geconcordeerd als assistent, niet als docent.

Deze beslissing wordt door de Raad van State eerst geschorst (arrest nr. 70.211 van 16 december 1997), daarna vernietigd (arrest nr. 77.174 van 24 november 1998).

1.4. Verzoekster dient een nieuwe aanvraag voor artistieke faam in op grond van artikel 317bis van het hogescholendecreet, ingevoegd bij decreet van 14 juli 1998. Op 21 mei 1999 beslist de commissie artistieke faam van het departement audiovisuele en beeldende kunst dat verzoekster een negatief advies krijgt. De raad van bestuur volgt dat advies op 21 juni 1999 en weigert bijgevolg te erkennen dat verzoekster over ruime artistieke faam zou beschikken, zodat zij opnieuw als assistent wordt geconcordeerd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel aanvoert dat het grondwettelijk beschermd gelijkheidsbeginsel geschonden is "wegens een discriminatie in het overgangsstelsel tussen de vóór 29/08/98 (datum publicatie onderwijsdecreet IX) tot docent geconcordeerden, waarvan de concordantie bekrachtigd werd door art. 80, onderwijsdecreet IX, en de na 29/08/98 op grond van art. 45, 79 en 83, onderwijsdecreet IX, te concorderen artistieke personeelsleden"; dat verzoekster aldus kritiek levert op het decreet, terwijl de Raad van

State geen rechtsmacht heeft om te oordelen over de grondwettigheid van een decreet; dat verzoekster in die hypothese de Raad van State verzoekt om dienaangaande een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Arbitragehof; dat de snelheid waarmee de Raad in de fase van het kort geding moet optreden in principe niet te verenigen is met het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof, zodat het middel niet tot schorsing kan leiden;

2.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke-motiveringswet van 29 juli 1991 aanvoert; dat verzoekster erop wijst dat zij een zeer omvangrijk dossier heeft ingediend met opgave, criterium per criterium, van feitelijke argumenten die de aanwezigheid van artistieke faam verantwoorden, terwijl deze feitelijke elementen in de summiere motivering niet worden beantwoord; dat volgens verzoekster de verwerende partij in de bestreden beslissing niet duidelijk maakt hoe zij tot de conclusie van de afwijzing van de concordantie tot docent is gekomen; dat het feit dat de beslissing voorbereid werd door een puntenscore opgesteld door de commissie artistieke faam volgens verzoekster aan dit alles geen afbreuk doet, vermits volgens de rechtspraak van de Raad van State zelfs bij een geheime stemming een uitdrukkelijke en afdoende motivering moet worden gegeven;

Overwegende dat de verwerende partij hiertegen inbrengt : uit het dossier van de zaak blijkt dat alle aanvragen individueel en uitgebreid werden onderzocht; het advies van de commissie is gebaseerd op de verschillende onafhankelijke beoordelingen van de zes commissieleden en is een samenvatting van deze standpunten; ter voldoening aan de uitdrukkelijke-motiveringsplicht volstaat het dat de beslissing de

feitelijke en juridische gronden doet kennen waarop ze gesteund is en die haar kunnen verantwoorden, terwijl het in casu voor verzoekster op basis van een lezing van de motivering duidelijk is waarom er een voor haar ongunstige beslissing werd genomen; het feit dat verzoekster met bepaalde delen niet akkoord is, staat evenwel los van de motiveringsplicht; er werd geen stereotype motivering gegeven, aangezien voor elk personeelslid een aangepaste en aparte motivering is opgesteld, die haar grondslag vindt in het door de betrokkene ingediende dossier;

Overwegende dat aan de aan de verzoekster ter kennis gebrachte beslissing volgend algemeen besluit per criterium als motivering is toegevoegd :

- " . m.b.t. publicaties over het werk van betrokkene in vakbladen, tijdschriften of kranten, zijn er veelal beperkte publicaties zonder grote uitstraling;
 - m.b.t. eigen publicaties of gerealiseerde dossiers i.v.m. de vrije of toegepaste praktijk van betrokkene, vindt men er een beperkt in aantal en zonder grote uitstraling terug;
 - m.b.t. regionale, federale of internationale prijzen, is dit slechts in een beperkt plaatselijk circuit;
 - m.b.t. deelname aan belangrijke manifestaties in binnen- en buitenland, is er een deelname aan manifestaties met geringe uitstraling;
 - m.b.t. realisaties voor binnenlandse of buitenlandse instellingen of bedrijven, zijn er een beperkt aantal realisaties met lokale betekenis;
 - m.b.t. relevante bijdragen aan belangrijke producties, zijn er geen referenties;
 - m.b.t. tentoonstellingen in vooraanstaande binnenlandse of buitenlandse galerijen of musea, zijn er een aantal regionale realisaties met weinig uitstraling;
- zodat er onvoldoende elementen aanwezig zijn om aan betrokkene een ruime artistieke faam toe te kennen";

Overwegende dat verzoekster aldus in grote lijnen weet waarom een voor haar ongunstige beslissing is genomen; dat het middel, in zoverre schending van de

uitdrukkelijke-motiveringswet wordt aangevoerd, niet ernstig is; dat verzoekster nalaat dit algemeen besluit per criterium concreet te bekritisieren, bijvoorbeeld door aan te geven waar en waarom een besluit in strijd is met de door verzoekster in haar aanvraag aan het bestuur voorgelegde feitelijke gegevens, zodat het middel evenmin ernstig is in zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd;

2.3. Overwegende dat verzoekster een derde middel ontleent aan de schending van artikel 6 EVRM, omdat met de bestreden beslissing verzoeksters burgerlijke rechten zouden zijn vastgelegd zodat zij niet enkel gerechtigd was op een openbare behandeling van haar dossier waarbij zij de gelegenheid moest krijgen zich te verdedigen, maar ook op behandeling door een onafhankelijke en onpartijdige instantie; dat zij inroept dat namens het departement audiovisuele en beeldende kunst in de commissie wier motivering door het bestuur van de tegenpartij letterlijk werd overgenomen precies dezelfde personen zitting hadden als die welke reeds vroeger beslisten haar geen ruime artistieke faam toe te kennen; dat zij uiteenzet dat men moeilijk kon verwachten dat deze commissieleden nu anders zouden beslissen zonder minstens impliciet te moeten erkennen dat de criteria op grond waarvan zij vroeger beslisten onzorgvuldig waren;

Overwegende dat, afgezien van de vaststelling dat de in het middel ontwikkelde kritiek gericht is tegen de wijze waarop het advies in de commissie artistieke faam tot stand is gekomen en het besluitvormingsproces in de schoot van de raad van bestuur van de Hogeschool Antwerpen ongemoeid laat, opgemerkt kan worden dat artikel 6 EVRM het recht op een eerlijk proces garandeert; dat het conform die bepaling volstaat dat verzoekster gehoord wordt door de Raad van State, als rechterlijke instantie bekleed met volle rechtsmacht in de zin van die verdragsbepaling; dat,

ingeval beroep bij de Raad van State openstaat, op grond van het verloop van een administratieve procedure alleen dus niet tot schending van artikel 6 EVRM kan worden besloten; dat ook het derde middel niet tot schorsing kan leiden;

2.4. Overwegende dat verzoekster als vierde middel schending van de zorgvuldigheidsplicht opwerpt; dat zij, zich baserend op een brief van een vakbondsafgevaardigde die als waarnemer de zittingen van de commissie heeft bijgewoond, stelt dat de procedure gevolgd door de commissie artistieke faam onvoldoende ernstig werd gevoerd, omdat "niet vanuit de inhoud van het dossier werd geoordeeld, doch wel vanuit een eerdere bekendheid, zodat uiteindelijk voortgegaan werd op subjectieve gegevens die geen verband houden met het ingediende dossier", omdat verschillende leden vragen hebben gesteld over het element 'artistieke faam' die niet zijn beantwoord wat duidt op een gebrek aan objectiviteit en omdat "de commissieleden al naargelang de snelheid waarmee men zijn beoordelingsfiche invulde, op verschillende tijdstippen de vergadering hebben verlaten, zodat de facto geen collegiale beoordeling in de commissie heeft plaatsgevonden";

Overwegende dat de verwerende partij de brief van de vakbondsafgevaardigde als "éénzijdig" kwalificeert en opmerkt dat, waar voor elk departement een andere commissie werd samengesteld, in de brief niet wordt gespecificeerd over welke commissiezittingen het gaat; dat het feit dat aan elke kandidaat slechts zeven minuten werden gespendeerd, moet worden gerelativeerd daar de commissieleden uiteraard vertrouwd zijn met het oeuvre van de verschillende kandidaten, aangezien per departement een andere commissie werd samengesteld met twee vaste leden en vier wisselende leden die behoren tot de betrokken artistieke discipline en aangesteld zijn op advies van de betrokken departementsraad; dat de

verwerende partij tenslotte aanstipt dat "de adviezen besproken werden op een vergadering van de Raad van Bestuur, die uiteindelijk collegiaal de bestreden beslissing heeft genomen";

Overwegende dat de kritiek die verzoekster uit, gericht is tegen de wijze waarop in de commissie artistieke faam het advies tot stand is gekomen; dat de beslissing echter uitgaat niet van die commissie, maar van de raad van bestuur van de Hogeschool Antwerpen die op basis van het advies van de commissie een beslissing heeft genomen; dat verzoekster echter nalaat enige kritiek te uiten op de besluitvorming in de schoot van de raad van bestuur, zodat ook het vierde middel niet ernstig is, vermits een eventuele fout bij de besluitvorming over het opstellen van het advies door de raad van bestuur kan zijn rechtgezet en dus niet zonder meer tot de onwettigheid van de aangevochten beslissing van de raad van bestuur hoeft te leiden;

3. Overwegende dat aangezien geen van de middelen ernstig is, de vordering tot schorsing verworpen dient te worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig mei 2000, door :

de HH. J. BAERT,

W. GEURTS,

De griffier,

W. GEURTS.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

J. BAERT.